

[Eva Rothenborg.]

Jeg vil nu da gerne vende tilbage til udgangspunktet — så har jeg allerede, og det ved hr. Ninn-Hansen, talt med ham om, at det kan have forfærdelige konsekvenser for både kunst, videnskab og forskning, hvis der skal lægges så stor en myndighed ind under en ministers administrationsområde. Vi kan i visse tilfælde komme ind i politisk styret forskning og kunst, og det er noget, man skal være meget, meget forsigtig med. Men så vidt jeg har forstået på hr. Ninn-Hansens indlæg, så har han talt om, at det væsentlige er at få placeret et ansvar, og dér kan jeg være enig.

Det er vel også i det store og hele det, som er gået igennem alle de besynderlige små, for at holde os til hortikulturisten hr. Lysholt Hansen, vildskud, der har været på denne debat. Se, når hr. Lysholt Hansen taler om beskæringer og podninger og lugninger og forskellige andre ting inden for havebrug, så kan det være rigtigt, men det er jo noget, vi alle sammen må gå sammen om, for der er ikke en enkelt, der kan foretage denne oprydning eller dette nyanlæg i den have, der hedder kulturens have.

Desuden vil jeg gerne have lov til at protestere imod et angreb på kristelig politik, som hr. Lysholt Hansen var inde på. Hvad man selv personlig end har af indstilling til det, så er dog kulturen og historien specielt fuld af kirkens indflydelse på den udvikling, vi har gået igennem. Og det var egentlig ganske andre toner, man hørte i går fra den nye biskop, hvorledes alle arter af religioner skal kunne bestå og kunne samarbejde herhjemme.

Hr. Poul Hartling taler om frihed under ansvar, og det er noget meget vigtigt. Så taler han desuden om samfundsnedbrydere eller provokatører, som de også bliver benævnt. De må ikke ødelægge spillereglerne for samfundsbevarerne, sagde hr. Poul Hartling, og så var vi pludselig ovre i sikkerhedssejerne. Det er jo da muligt, at hr. Poul Hartling føler det nødvendigt i en debat som denne at spænde sig fast, for der er jo også en anden fortolkning af de såkaldte samfundsbevarere, nemlig at de under påberøelse af deres værnen om samfundet på samme tid hadsk vender sig imod enhver form for nytænkning og nedvurderer alt, der ikke forlods er regnskabsført som traditions-

mæssigt vedtaget. Dermed er de nemlig med til at slutte op om det mest reaktionære i samfundet.

Man kan også med fordel sammenligne dem med sin tids farisæere, der i templerne slog sig for barmen og takkede Herren for deres egen retfærdighed og efter forgodtbefindende udpegede og fordømte toldere og syndere i andre lejre. Lad mig her lige kort minde om Jesu egen indstilling til de retfærdige og deres chance for evigt liv. Der gælder det samme her.

Nu er vi jo i grunden enige om, at der er én væsentlig ting, nemlig at få placeret ansvaret, som hr. Poul Dam også var inde på i sit indlæg om frihed og brug eller misbrug af denne frihed. Her kan nemlig alle parter i den pågældende sag fralægge sig enhver form for ansvar. Det er ikke frihed, det er tåbelighed. Lad os få en frihed, så det batter, men lad den blive fulgt af et personligt ansvar. Det er det punkt, kulturudvalget eller det af hr. Lysholt Hansen foreslåede ad hoc-udvalg skal tage stilling til. Sådan som det er nu, kan vi da bare tænke på Pontius Pilatus. Han vaskede hænderne og sagde: det var ikke mig, det var folket, der forlangte det. Her siger man: det var ikke mig, det var filminstituttet, og på den måde er man med til at korsfæste Kristus endnu en gang og kan gladelig fralægge sig ansvaret.

Slutordene må derefter være: lad os få en ansvarshavende for den frihed, vi alle sammen ønsker, og lad den ansvarshavende vedstå sig det ansvar, som hører med.

Jeg synes, at det faktisk er at trække hele debatten op i et lidt højt plan at lave dagsordensforslag og underændringsforslag og ændringer til underændringsforslag til noget, som vi i bund og grund alle sammen er enige i.

Lembourn (KF):

Når jeg ikke er med til den pågældende forespørgsel, er det, fordi jeg er i meget stor tvivl i denne sag. Det tror jeg mange andre er, og det må man vel også have lov til. Der er to problemer i det. Det ene er et statsretligt, det andet et kulturpolitisk problem.

Vi har åbenbart ikke før tænkt på, da vi inden for kulturpolitikken lavede filmloven og lov om statens kunsthånd, om det egentlig er statsretligt acceptabelt, at folketinget fragiver sig sin mulighed for at bestemme be-